

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

AMSTERDAM BLUES

Een monoloog

door

Fons Vinck

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1994

Nr. 2218

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

Wettelijk depot D/1994/220/54
ISBN 90-385-0332-6

cop. 1994 Toneelfonds J. Janssens/Fons Vinck

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Amsterdam op een te vroege ochtend.

Het is drullerig weer als Kathy er doelloos door de straten loopt.

Ze kon de situatie bij haar thuis niet meer aan en is gevlucht naar Nederland.

Daar komt ze in contact met Nelly, een echte Nederlandse volkswrouw die kamertjes verhuurt aan vluchtelingen en ontheemden.

Kathy ontmoet er ook Sandor, een zigeuner die met zijn viool wat geld bij elkaar poogt te krijgen.

Het is het begin van een vreemde relatie.

Kathy vertelt bewogen haar verhaal. Hoe totaal onverwacht de liefde op haar weg kwam, hoe zij en Sandor er zich aan gelaafd hebben maar ze weet nu ook hoe broos en grillig de dingen kunnen verlopen.

Als de regen tegen de ruiten zwlept, is het net of ze de viool van Sandor hoort - de blues van Amsterdam.

Er brandt enkel een schemerlamp op de scène. Het licht bestrijkt een slapende jonge vrouw op een zetel. De CD-speler laat een melancholische blues horen. Het klinkt wat klaaglijk op een saxofoon.

Achteraan is een raam. Het regent zachtjes.

De scène is dus schaars belicht maar men onderscheidt nog goed de meubels. Alles doet stijlvol aan maar het interieur is in robuuste, oude stijl.

De bruine kasten, tafel en stoelen zijn zeker niet nieuw.

Overal liggen boeken, kranten en tijdschriften verspreid. Het geheel geeft een slordige indruk.

Er hangen links en rechts posters aan de muur en een portret of foto van een jonge man, een zigeunertype.

Men kan het decor echter ook zeer sober houden : dan zijn er enkel een zetel, tafeltje met telefoon, tijdschriften, foto van Sandor en achteraan een raam (of een opening in de doeken die het raam suggereert).

De muziek stopt en de vrouw - Kathy - ontwaakt. Ze schijnt nog wat verdoofd te zijn van de slaap.

Och - och, verdomme, mijn hoofd. Wat ? Och

(ze bekijkt de lege fles whisky die op de grond lag)

Ja, natuurlijk. Jezus, Kathy, moest dat nu weer.

(komt uit zetel en roept)

Chris.

(gaat aan deur)

Chris. Elsje. Nee - dwaas - belachelijk - die zijn allang weg natuurlijk.

(blijkt naar het publiek)

Wie we daar hebben. Sorry. Neem me niet kwalijk.

(steekt het licht aan en doet schemerlamp uit)

Zo, dat is beter. Tja, je ziet, netjes is het niet. Een stal zoals gewoonlijk. Wat wil je als je een fuif geeft met een bende varkens.

Ogenblik - ik heb barstende hoofdpijn.

(doet 2 pijnstillers in een glas water)

Ik hoop dat dit helpt.

(kijkt plots nijdig de zaal in - boos)

Is u dat nooit overkomen misschien ?

Nee ? Triestig. Ja, natuurlijk is het bij mij van het goede teveel maar daarvoor hoeft nog niemand me aan te kijken. Niemand. Ja ? Ik leid mijn leven. God - mijn leven - laten we het alsjeblieft niet filosofisch bekijken. 't Is een beetje een puinhoop. Chaos, zegt men. Maar ik leef. Intensief, buitengewoon boeiend - alhoewel.

(zit)

Ieder mens heeft zijn verhaal, het ene is al meer opwindend dan het andere. Het mijne is ... hoogst opmerkelijk - om niet te zeggen ... vreemd.
Eerst even drinken.

(drinkt glas met aspirine leeg)

Ach Is dat slecht. Bah - rotzooi - gauw een sigaret.

(zoekt vergeefs in handtas)

Waar heb ik nu

(keert handtas om in zetel - alles valt er uit, van zakdoek tot aansteker maar geen sigaretten)

Verdomme, waar zijn die sigaretten. Ha.

(merkt pakje op kast maar dat schijnt leeg te zijn - ze gooit het woest weg)

't Is niet te geloven. Die rotzakken hebben gisteravond mijn sigaretten opgerookt. Dat kan toch niet. Zonder sigaretten
En er is niets meer open. Ik moet sigaretten hebben. Ik moet ... ik

(kijkt plots verheugd de zaal in)

Ho - hello, jongens ... dat ik daar niet eerder aan gedacht heb.

(ze komt de zaal in - volgspot - komt tot bij iemand van de vereniging - kwestie van afspraken te maken)

Zo ... jij ziet er een roker uit. Ik merk het aan je ogen. Ze zwemmen in de nicotine. Nee ?

Jij misschien ? Och, je bent gestopt. Moet ik je nu feliciteren of condoleren ?
Zeg, meisjes, is er niemand van jullie die rookt. Steek eens de hand op.

(wacht op het resultaat)

Oh la la. En de mannelijke rokers - steek jullie gebruikte vingers eens in de hoogte. ... Wablief.

(reageert op het resultaat)

Mag ik er één of hoe zit het ?

(krijgt die allicht en steekt ze op. Zoniet, dan vraagt ze dat aan iemand van de vereniging die daar op voorbereid is en tussen het publiek zit)

Dank je ... hoe heet je eigenlijk ?

(herhaalt de naam van de man of vrouw)

Mag ik een applaus voor (.....) ? Dank je wel.

(gaat weer op scène)

Och ... mijn verhaal.

(gaat aan venster staan - ondertussen rookt ze)

Eigenlijk ... begon het met mijn vader. Vader ging op stap.

Hij nam veel te vaak en veel te veel.

"Als het leven zich aan je opdringt, moet je het nemen" placht hij te zeggen.

"De grote zonde ligt in het negeren van de deugden van het leven. Je moet ze inzwelgen, in één slok en dan nagenieten - als je bang bent, blijft je glas altijd vol en op het einde is de smaak weg."

Vadertje ...

Ik keek door het raam en zag hem een kushandje naar me gooien. Toen sloeg hij het portier van de wagen dicht en weg was hij, de hoek achter.

Ik weet niet meer hoelang ik voor het raam ben blijven staan, maar het moet lang geweest zijn, heel lang ...

(ze gaat zitten met haar sigaret)

Na vaders glorierijke aftocht, kwam Pierre bij ons inwonen. Hij was reeds lang met mijn moeder bevriend. Ik mocht hem niet, van in het begin al niet.

Mijn twee zussen en mijn broer negeerden hem compleet. Ze woonden samen met hun liefje en kwamen maar zelden meer naar huis.

Ik was de jongste en bleef nog in het nest hangen. Ik zou hen dus een zorg wezen.

"Dokter het zelf maar uit." zei mijn zus en dat was dat.

Die avond waren mijn moeder en Pierre weer uit geweest. Toen ze thuiskwamen, legden ze een plaat op midden in de nacht.

Ze dansten en zongen luid en vals.

(het licht wordt gedimd - men hoort nu luid de dansmuziek en hoog en vals zingen door een vrouw en een man - natuurlijk mag de tekst van Kathy niet overstemd worden)

Ik was razend want ik moest 's anderendaags vroeg op om te gaan werken.